

Trompettist Michael Varekamp schitterde in 'Louis, Ode aan Louis Armstrong', zaterdagavond in het Openluchttheater in Valkenburg. FOTO ERMINDO ARMINO

Trompettist van de grimlach

Een enerverende muzikale reis door het hoofd van Louis Armstrong (1901-1971). Daarop voerden Michael Varekamp en zijn band het publiek zaterdag mee in Valkenburg. Over een wereld artiest, die zijn grimmige en vrolijke New Orleans-roots nooit vergat.

VALKENBURG
DOOR RAY SIMOEN

Bejubeld om zijn virtuoze, trompetspel en innemende persoonlijkheid. Bekend om zijn raspende stemgeluid, waarmee hij in zijn nadagen zelfs de Beatles naar de kroon stak met *Hello Dolly*. Maar ook verketterd in eigen kring als een 'Uncle Tom', die zich door de blanke machthebbers van zijn land de wereld liet rondsturen als ambassadeur van 'the American Dream'.

Buidelmond

Satchmo - Louis Armstrongs bekendste bijnaam - was een man met verschillende gezichten en evenzoveel kwaliteiten als musicus, performer en mens. Trompettist Michael Varekamp is al sinds zijn jeugd in de ban van

Satchmo, een afkorting van Satchelmouth, dat buidelmond betekent en verwijst naar Armstrongs brede glimlach. „Ik was tien jaar toen ik hem voor het eerst op de radio hoorde. Ik dacht meteen: wow, zo wil ook kunnen spelen”, zegt de aimabele bandleider, zanger, trompettist en kornettist.

Maar Armstrong was meer dan een virtuoos vernieuwer van de jazz voor Varekamp. „Hij was mijn eerste zwarte rolmodel, mijn eerste held.” Varekamp werd opgevoed door Nederlandse adoptieouders, die hem de liefde voor muziek bijbrachten. „Ik weet niet wie mijn vader is, het enige dat ik weet is dat hij saxofonist was. Mijn blanke adoptieouders hebben me gestimuleerd om mijn weg in de muziek te vinden. Armstrongs muziek sprak me daarbij vooral aan. Zijn levendigheid en zijn levenslust naast die prachtige melancholie die er ook in doorklinkt.”

Zaterdagavond bracht Varekamp

met zijn vierkoppige band en zangeres Joy Wielkens een gloedvolle ode aan zijn held, ondanks dat het Openluchttheater in Valkenburg geplaagd werd door regenbuien en het programma ingekort moest worden wegens dreigend onweer.

Vrouwen

Voor Varekamp is Armstrong zijn hele leven 'the New Orleans kid' gebleven. „In New Orleans tref je alles aan wat hem heeft gevormd: de armoede, de rassensegregatie, de keiharde strijd om het bestaan. Maar ook de wortels van zijn muziek: de opzweepende ragtime, de meeslepemde gospels en de door en merg en been snijdende blues. Rauw, vrolijk, betoverend en ontvullend. Armstrong leerde hier hoe de wereld in elkaar stak. Hij zei ook altijd dat hij niet de ambassadeur van 'the American Dream' was, die velen van hem wilden maken. 'Ik ben de ambassadeur van de Amerikaanse nachtmerrie', zei hij.”

In een tiental scènes voert Varekamp het publiek mee door „het

hoofd van Armstrong”. Geen muzikale biografie, maar belangrijke episodes en ervaringen uit zijn leven worden toegelicht en omlijst met nummers, die de veelzijdigheid en veerkracht van Armstrong illustreren. Pas op het laatst komt Satchmo zelf aan het woord. Daarvoor leiden de drie belangrijkste vrouwen in zijn leven het publiek mee door zijn wereld: zijn moeder Mary Ann, een prostituee, met wie hij altijd een liefdevolle relatie onderhield. Tilly Karnofski, de Joodse moeder uit het gezin in New Orleans dat hem opving omdat zijn moeder niet voor hem kon zorgen. Zij leerde hem zingen en de rauwheid van het leven in de wijk Battlefield doorstaan. En Lil Hardin, zijn tweede vrouw, die zijn carrière bewaakte en stimuleerde. Het fraaie slotakkoord is voor Satchmo zelf. Met het prachtige *I'm gone live the live I sing about* en een brief. „Daarin maakte hij korte metten met iedereen die hem een Uncle Tom noemde.” Met Louis Armstrong, de virtuoze trompettist met de glimlach, viel niet te spotten.

